

בלויי הסחבות שכיסו את מורנה הדל, הח' זיקה בידה הרוטטת מכתב בו נאמר: "הגנו מאשרים בתורה קבלת מכתבכם בענין יור". רק המילה האחרונה, "יור", היתה כתובה במכונה בטופס מודפס. על שטח לבן שלמטה השתרעה חתימה מסולסלת של פקיד ממשרד ראש-הממשלה.

היתה זו התשובה שקיבלה חנה חבאני על פנייתה לראש הממשלה בבקשת עזרה למצבה האומלל, בו היא נתונה מבלי כל יכולת להסתדר.

חנה חבאני הגיעה ארצה מעדן לפני חמש שנים, עם בעלה, משה (55), ובנותיה מרים (22) ורחל (20) היפהפיה. אמרה חנה: "לעלות לישראל, היה זה ממש כמו חלום. על כנפי נשרים, ככתוב בספר חסידים. איפה הן הכנפים שיחזירו אותנו עכשיו? אינני יכולה עוד לחיות ככה."

בצפייה למבקר. החלום הגיע אל סופו כבר מזמן, עוד בחורף הראשון. "מי הגשמים חזרו מבעד לגג. כולנו נרטבנו. היינו גאלי צים לחפש מחסה בפינה יבשה אחת. אז חליתי בקצרה, כולנו חלינו בחורף ההוא. ביחוד הבנות, ועכשיו מגיע שוב החורף ואינני יודעת מה יהיה."

בעוד הבעל, מתרוצץ בלשכות העבודה, משיג לא יותר מ-15 ימי עבודה, 40-50 ל"י בחודש, התרוצצה האם ממשרד למשרד, ביקשה סעד בפתרון בעיית הדיור. מהגדסי העירייה, שבדקו את ביקתת החומר העלוכה, בעלת הקירות הסדוקים והחלון חסר הזגוגיות, מצאו אותה כמסוכנת, המליצו בפני עיריית תל-אביב על העברת המשפחה למקום אחר. יהודה נדיבי, מוכיר העיר כתב מכתב למשפחת חבאני, השתתף בצערה, קבע שאיני יכול לעזור: שום מקום אחר אינו עומד לרשותו.

בשבוע האחרון כתבה חנה חבאני את מכתבה האחרון. הוא נועד למלאך המות, ממנו ביקשה לקחת אותה מעמק הבכא לעולם שכולו טוב. היא מסרה את כתובתה המדויקת, הסבירה שתמצא משך כל שעות היום בבית. בצפייה למבקר הנדיב. אך גם מכתב זה נשאר ללא תשובה. נראה, שאפילו שליחי מרום אינם יכולים למצוא את דרכם בסימטאות העקלקלות, על בתיקן העלובים של כפר סלמה.

הווי

עד הסוף המר

במשמרהנגב החליט החצרן לנסות רעל חדש, הנית צלוחית ממנו לפני עכבר במל'

צביק מתה באמבולנס שהוביל אותה לבית חולים בבאר שבע. הסכין נמצא מאוחר יותר, חבוי בצרימת אבנים לא רחוק ממקום הר מריבה.

כשהופיעה המשטרה לחקירה, טענו אנשי המושב: "אתם כבר עשיתם מה שאתם צריכים לעשות. מדדתם, כתבתם רשימות, שאלתם שאלות. עכשיו לכו לשלום. את היתר השאירו לנו — סעידה לא תצא חיה מכפר יכני. תסמכו עלינו. האם לא כתוב בתורה עין תחת עין?" אך למשטרה היו השקפות אחרות על הצדק, הם אסרו את סעידה הוציאו אותה לכפר תחת משמר כבד, מחשש לנקמת ההמון הזועם.

אהבה בלתי רגילה. לשווא ניסה מפ"ק ראשון מנשה שיקמוני לארגן סולחה בין שני הצדדים. משפחת שרדי לא רצתה לשמוע. כעבור שלשה חודשים התקיף אהרון שרדי, בעלה של המנוחה, את אמה של סעידה ודקרה 18 פעם. הוקנה נשאה בחיים, העידה בבית המשפט נגד המתנקש בחייה. אך המשטרה לא ראתה מוצא, העבירה, בשי תוף פעולה עם מוסדות ההתענינות, את כל משפחת מנסור לכפר-סבא.

את בתה הקטנה, רחל, הורשתה סעידה לקחת אתה לתא הכלא ברמלה. עד מהרה נעשתה הקטנה למרכז ההתענינות, האהבה והקנאה של האסירות והסוהרות כאחת. מבלי דעה, נגזר עליה לבלות את ילדותה במקום בלתי-רגיל, לזכות באהבה בלתי-רגילה.

הבדחה, לא גניבה

קבלת פנים נלבבת ציפתה לליאון סמואל, שעה שהגיע במטוס לאי לשדה התעופה בלוד, אחרי שנעדר שנתים מישראל. קצינים גבוהים מהמשטרה הכלכלית הקיפו את המי-טוס, חיכו בקוצר רוח לירידתו.

היתה להם סיבה מספקת: במכתב לאחיו הודיע סמואל, שסייר באירופה ובדרום אמריקה, שהחליט לחזור להתישב בישראל, מאחר שצבר כבר די כסף, כדי לפתוח בית מלאכה למכניקה עדינה, משאת נפשו.

עוד בטרם ננעה רגלו בקרקע המולדת, נשאל סמואל: "כמה?" הוא הוציא בחיך את ארנקו, מנה את תכנו, הצהיר: "75 אלף לירות איטלקיות". הוא רצה לקרוא למונית, אך אנשי המשטרה הציעו באדיבות את שירותם. אחד מהם התנדב אפילו לשאת את הפציו.

נערך חיפוש יסודי ביותר. שום חפץ לא נשאר בלתי בדוק, בלתי מחוטט, בלתי פתוח. לבסוף גילה אחד הקצינים קופסת טאלק מן ריחנית. הוא טילטל אותה, אך הטאלק סירב להישפך החוצה. כשנפתחה הקופסה, נמצאו בתוכה 163 שטרות של 100 דולר. סמואל נאסר, שוחרר אחר-כך בערבות של 1000 ל"י.

הבריאות המחויית לבצע בדיקה של שיגרה שתודא את בריאותו של המוהל הנכבד, מתחת לסכיני עוברים מדי חודש עשרות תינוקות רכים.

שיטה מודרנית. אחר בדיקה רפואית שיגרתית, שנראתה למוהל הנבדק מהירה ל"מדי התלחשו הרופאים שניות מספר, ביקשו את סליחתו של לקוחם מאונס, הורוהו להתפשט לחלוטין. המוהל המבוהל הורגע בי הודעה כי כל שהרופאים רוצים הוא למדוד את חומו של הנבדק לפי השיטה המודרנית השיטה המודרנית לא היתה אלא השיטה המקובלת במדינות חומם של תינוקות. הרבי, שהושכב עם פניו אל המיטה, נתבקש להזדוין בסבלנות משך עשר דקות, אותן החליטו הרופאים לנצל לבדיקה קצרה של נקיון ואיכות כלי אומנותו של המוהל בחדר השכן.

נאשמת ברצח סעידה מנסור ובתה

עין תחת עין

כאשר עברו כעשר פעמים עשר דקות החליט המוהל כי מדידת חומו נמשכה, בכל זאת, יתר על המידה, קרא לרופאים, שכפי שאפשר היה לצפות, לא נתנו כל תשובה. במקומם עברו המגירות הריקות מפצי ערך ששוויים עולה לשמה אלפי לירות.

המוהל שנימול עלידי שלושת הנוכלים תוך הכאבה יתירה, ביכר להתעלם מכל פרשה, להמשיך באומנותו תוך החלטה של הקפדה יתירה בבדיקת וחותם וכתבי-שלי-חותם של רופאים-בדוקים באם עוד יופיעו כאלה אצלו. אי-פעם בעתיד.

האשה לגבות את מחיר דירתה. אמצעי-שיכנוע זה הצליח יותר משקויה. ועם ההמון גבר מרגע לרגע, לרונייה היה צפוי משפט ליג'י. רק בקושי הצליח הווכמן להבריחה במונית, בה פרצה במטר דמעות, הבטיחה לחזור בה, אם רק יסדרוה במקום שאין מכירים אותה.

אך שעה שהתכונן הווכמן, לוחם אצ"ל מסור לשעבר, לחוג את נצחוננו, גבר החשש מכיתון אחר: אליאס החליט שאם ההר לא בא אל מוחמד, יבוא מוחמד אל ההר. ברי צונו להתגייס, לתת על-ידי כך לאהבתו גוש-פנקס מוסרית בהחלט.

משפט

עין תחת עין

נערה צעירה, כבת 20, יושבה על ספסל הנאשמים. על זרועה נחה בתה הקטנה, מירה בכבי. התינוקת, בת 10 החודשים, היתה רעבה. האם הצעירה פתחה את חולית צתה, נתנה לתינוקת את מוונה הטבעי, חלב אם. כשקרא השופט מרדכי קנת בשמה, מסרה את התינוקת לשוטרת שלוחתה אותה. אך זו פרצה בכבי. הנערה לקחה את התינוקת על זרועה, עמדה בפני השופט עם בתה על זרועה. היתה זו סעידה מנסור, נאשמת ברצח.

ב'9 באפריל פרץ סכסוך קשה בין משפחות מנסור ושרדי במושב יכני בנגב. יום אחד, שעה שסעידה הלכה הביתה בדרך המאובקת, בלחית שתי בנותיה, שרה (1.5) ורחל (10 חודשים), נתקלה בצביה שרדי, שעמדה ליד ברו המים הסמוך לביתה. צביה היתה מליאת חימה. היא הורתה לבנה הקטן זכריה (7) ללכת ולהכות את שרה. סעידה הגנה על בתה הקטנה. בין שתי הגשים התפתחו חי' לופי קללות, שהפכו עד מהרה לחילופי מכות. צביה לא הסתפקה בשתי ידיה, השתמשה, להגברת היעילות, במקל. את זאת לא יכלה עוד סעידה לשאת. היא רצה הביתה, השי' אירה את הילדות, חזרה עד מהרה כשעיניה רושפות. קבוצה גדולה של צופים הצטופפה סביב השתים, התבוננה בשקט, מבלי להפריע. **השאירו לנו!** "תאום צעק משהו: 'צביה אל תתקריב — יש לה סכין!' צביה לא שמעה. היא הכתה שוב את סעידה במקל ושתי הגשים נפלו ארצה, תולשות את שמר רעותה, צועקות ומלילות. פתאום הרפתה צביה משערה של סעידה, נשארה על הקרקע חסרת תנועה. כעבור רגעים אחדים קם, הלכה בצעדים כושלים לביתה, שותחת דם.

פשעים

המוהל שנימול

בהיזכרם במסורת יהודית עתיקה, תולדת טקודה אלוהית לאברהם, המסוכמת בארבע מלים בספר בראשית (פרק י"ו, פסוק י'), החליטו שלושה נוכלים תל-אביבים לנקום את נקמתם של כל התינוקות היהודיים הי' כיאבים ביום השמיני וגם לפצות את עצמם על אותו כאב בכנסם לא מכאבי כלל.

בדיקה שגרתית. למחרת קבלת ההח' לטה הג'ל, צלצלו שלושה גברים שקסי לבוש, חובשי משקפי קרן עצות ואוחזי גרתיקי רופאים מכובדי-מראה בבלתו של אחד המנהלים, מוחתיקי מנהלי תל-אביב, משיצא אליהם המוהל, שעוד היה נתון בסניור הצחור אותו ענן שעתיים קודם לכן באחד מבתי-החולים בעיר, הודיעו לו האורי חים כי הם רופאים שנשלחו עלידי לשכת

הארץ

החלטה גינוי נגד הירדנים על יריות שגורו על רכבת ישראל בשבוע הבא (הארץ).

איזהו נביא — הרואה את הנורה.

הסלת איגרת חינוך לילדי הגן בגיל 55 (חרות).

דוד ביגיא, ירושלים הגיעה השעה לשלם.

טטרה שפיורה את המשטרה (הארץ).

ראובן בן-דוד, חיפה

זפוזרת מה?

מיואשת חנה חבאני

מכתב אחר מכתב

כודת, חיכה שלושה ימים עד שהלה מת מרעב.

בנים גידלנו ודוממונו

בבית השיטה נערכה התחרות במסיקיותים בין 20 חברים ל-20 ילדים, נסתיימה בתוצ' אות 2.6 טון: 3.5 טון לסובת הילדים.

NOBLESSE OBLIGE

בבשלים נגנבו ממשרד החוץ שעונו של שרת 8- ספרים בענייני נוהג וגוהל סקסיים ופגישות בינלאומיות.

דרכי אדם

מכתב למלאך המוות

זקנה מצומקתי, גפולת לחיים, יושבה על